

DE GAMLA LINDARNA.

1 — *Gruset grönskar.*

DE GRAMMA LINDA

De voro tio stycken gamla svarta träd med stora, skrofliga svulster på de grofva stammarna och konturerna af kronornas fina grenverk tecknande sig med ballongprofiler i perspektivet. De stodo i en rak linje vid ena sidan af en stor grundläggningsgrop, som låg i den spetsiga vinkeln mellan två moderna esplanader med väldiga hyreskaserner och makadam i körbanorna. I groppen skulle det byggas en ny kyrka, och där sprängdes sten, pumpades bort vatten och pålades. Det drog ut på tiden. Men de gamla lindarna stodo där och löfvades och aflöfvades år efter år midt under allt röjningsbråket.

— Att de får stå kvar? — undrade pessimistiska söndagsvandrare från andra stadsdelar, när de ibland förirrade sig åt den sidan af kyrkbygget, där lindarna reste sina yfviga kronor. — Får något vackert vara i fred här i stan?

Men de, som bodde i det stora nytorkade byggmästarhuset midt emot lindarna, stego ut på sina balkonger i södersolskenet och gladde sig åt de lifskraftiga storträdens stolta kulissräcka framför all byggets bråte. Och till pessimisterna, som kommo upp på visit, sade de:

— Hvarför skulle de inte få stå, våra kära lindar? Det är ju den enda idyllen vi har här i trakten, där makadamen antingen ligger som dy att drunkna i eller ryker i stora moln in i våra lungor! Det är minsann inte alla hvitmenade nybyggen midt inne i stan, som få den äran att skuggas af hundraåriga kungsträd!

Då logo pessimisterna sötsurt och svarade: — Javisst, kyrkan har ju alltid hållit på det gamla och bepröfvade! Kanske de får stå då, lindarna, fast de är så vackra.

*

Den här våren ha vi intresserat oss mer än någonsin för kyrkbygget, vi som bo i det stora hvita husägarhuset midt för lindarna. Det började ordna sig på planen bakom dem, kyrkan stod utvärtes färdig, med hvitrappadt underrede och den stora kupolen präktigt kopparbesmidd, re-

sande sin massiva hvälfning som en ballong mot de jagande vårmolnen.

— Pappa, kyrkan går! — sade en dag en liten pys här i huset till sin far. Det var naturligtvis skyarna som gingo, men det brydde sig fadern inte om att reda ut, ty han satt i andra funderingar.

Det blir vackert fram i vår, när de gamla svarta träden slår ut därnere, tänkte han, som var lite diktare. Den skira lindgrönskan mot de hvita kyrkväggarna!

I detsamma fick han en idé. Ljusgrön rubrik på hvitt papper, det vore något till omslag för min vårbok! Den där bistra volymen kan minsann behöfva en fin vårrock för att få gå bland hyggligt folk. Jag tar grönt på hvitt. Tack ska ni ha, gamla lindar!

En annan dag, det var en solsöndag, ropade pojken från sitt utkiksfönster, stampande af förtjusning:

— Hahaha! Hihhi! Kråkan har fastnat i trät, pappa! Hihhi!

Den gången var fadern med, och när han kom och tittade, satt där ett stort, vämjeligt åbäke till kråka, som obekymrad om trafiken nere på gatan

försökte bryta sig in i ett sparfbo i en af de skrofliga svulsterna halfvägs uppåt den gröfsta lindstammen i raden. En automobil, som kom stönande nedanför, fick henne att dra in hakan ett ögonblick, men sedan tog hon i igen. Rundt omkring henne gallskreko gråsparfvarna i det knoppande kvistverket, som blänkte i marssolen.

Genom pappas hufvud klang det några strofer ur Strindbergs vackra Chrysaëtos:

Hvad vänta de bråkiga kråkorna
Därnere framför mitt hus?
De hänga i lindarna
Och gunga för vindarna...

Sedan öppnade han fönstret och schasade åt kråkan, som stinn och lysten vältrade och balanserade i grenarna för att komma riktigt åt. Hon hade redan rifvit fram långa, ulliga tanor af bobeklädnaden, som hakat upp sig på den knott-riga stammen och svajade för vårblåsten. Schasandet från fönstret rörde henne inte det minsta, så det blef att göra en expedition ned på gatan och kasta makadamsten upp i trädet. Då först gaf hon tappt, trampade sig ut ur den risiga, tätta lindkronan och flög kraxande upp till kyrkans lanternin, medan sparfvarna satte i med

en ursinnig jubelkör och återvände till sina hotade nästen. Men uppe på kyrktornet satt kråkan och gjorde grimaser med hela kroppen, bugande och klippande med vingarna, groteskt diabolisk som en stenfigur på Notre-Dame.

Det var kråkan, sedan kommo skatorna. De byggde ett bo högst upp i toppen på samma träd, och enligt gamla tecken skulle det betyda en våt sommar. Men alla människor i husen omkring lindarna gladde sig åt skatboet. Det är ju välsignelse, när fåglarna bygga så tätt inpå husen, till på köpet midt inne i stan.

I dagarna hade det svarta risboet blifvit nästan kringvuxet med spädt, fjuntigt löfverk. Skatorna syntes sällan till, och när de någon gång kommo singlarande, hade de inte tid att skratta.

*

Då var det som de krokiga karlarna kommo med yxor och spett, med sågar och rep. Nu, när hela raden kungslindar prunkade i sitt vänaste vårlöf!

— De ska bara kvista af dem, så att de växa bättre, försökte man inbilla hvarandra i husen midtför.

Men de inte bara kvistade, de skuro med grofva sågar i tjocka grenar, de gräfde omkring de stora hjärtrötterna, och snart stod där en naken, svart stam med ett rep om den stympade toppen, färdig att dras omkull. Den såg ut som om eld gått öfver den, så svart var den och med några illgröna små lågor ännu fladdrande öfver barken. Det var den ena flygellinden, och den stöp snart med väldigt brak, omkulldragen af ett dussin af de krokiga karlarna. Som en flyktskjuten jättefågel slog den i mark, och i luften rök det af fjunig, ljusgrön fjäder.

Alla de andra kungslindarna ryste, och gråsparfvarna voro så förskrämda, att de tego. De hade fått att göra med värre fiender än kråkan.

Men under mänskoungarnas andlösa spänning steg en svart karl upp i skatornas lind och ref ned deras bo.

Sent på aftonen, när tre lindar lågo dräpta i gatans damm, kom en skata vinglande öfver kyrktomten för att söka sitt hem. Det var borta. Skatan sköt upp på närmaste hustak och satt ett ögonblick. Så gaf den till ett hemskt skratt och flög bort. Det lät som vansinnets skratt.

Om en liten stund kom den andra skatan.

Den tänkte ett tag sätta sig på kyrkan, men ändrade sig och flög upp på ett hustak som den förra. Så for också den sin väg, men alldeles tyst.

I ett fönster midt emot kyrktomten stod en man och mumlade för sig själf, medan harmens rodnad brände honom ända upp i pannan.

Maj 1906.
